

Szerkesztőségi iroda:

R-Szombat, Losonczy-utca 24. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentelen levelek nem fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASARNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R-szombat, Losonczy-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendő a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetmény-, nyiltér- és felszámolások.

Hirdetési díj:

Egy négyhasábos peitsor térfogata . . . . . 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor . . . . . 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont” kiadóhivatala Rimaszombat Losonczy-utca 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetések legezészerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Rimaszombat október 23.

Zólyom megye közönsége megmutatta, hogy nemcsak szóval, de tettel is magyar akar lenni, s lépésről-lépésre, nyomról-nyomra halad, hogy belsőleg és külsőleg egyaránt visszahódítsa a magyarság azon területet, melyet csakis a behívott csehek tótosítottak el, s melyet azóta nemcsak a hazafias szellemű tót nép, de még a legdühösebb pánszlávok is szerettek magukénak nevezni. — S hogy működését s a hazafias párt buzgalmát kívánt siker koronázta, bizonyítja az, hogy minden idegen hangzásu helysége, az illető községek ohajtása szerint, belügyminiszteri engedéllyel megmagyarosította nevét.

Második törvényhatóság Magyarországon, mely e lépést megtette; legyen övé, Szolnok-Doboka után, a kezdeményezés dicsősége!

Azonban e tény sokkal fontosabb a felvidéki törvényhatóságokra, közvetve pedig minden magyar emberre nézve, mint sem felette könnyedén napirendre lehetne térni. — Közvetlen érdekel bennünket, gömörieket is. Mert e megye területén számos oly falu van, melynek jelenleg használatban levő, nem magyar hangzásu nevét, hasztalanul keresnők a régiebb térképeken, mert lakosaikkal együtt a folyton terjeszkedő szlávok meghódította őket s tótokká tették névleg, részben pedig pánszlávokká.

Épen azért érdekel bennünket közelebbről Zólyom megye határozata, mert e tekintetben nemcsak Gömörnek, de minden felső-magyarországi törvényhatóságnak kell tenni valamit. Mert hiszen igen sok helységet, igen sok családot fogunk találni ezekben, a melyeknek s a kiknek egykor hangzatos magyar nevük volt, s csakis a magyarság századokon át tartó közönye folytán veszítették el nevükkel együtt legtöbbször magyar jellegüket is.

E mellett ha megfontoljuk, hogy az ily falvaknak közönsége, nem számítva néhány pánszláv

coripheust, várva-várja e téren is a kezdeményezést, bizony-bizony nem lesz háládatlan munka, ha valaki az eszmét megyénkben is diadalra vezérli, s a kezdeményezőnek méltó jutalma leendő az utókor hálaja nyelv-, vallás-, kor- és rangkülönbség nélkül, mert a hazafias érzelmű tót nép támogatni és segíni fogja e téren is, mert már átlátta, hogy azok, miket a pánszláv coripheusok fülébe susognak, hiu ábránd és üres képzelődés, —m—

Nemzetgazdasági ismereteink.*)

A magyar társadalomban mi sem megy oly lassan, mint a gazdasági ismeretek terjedése.

A nemzet zöme, bár hogyan elvegyült is gazdaságunkban, iparban és kereskedésben tökéletesebb nyugati fajokkal, még mindig a régi „lovagias” korban él. Fő dolga a politika s mint nemzetünk nehéz időszakaiban, ma is az államfenntartás fölösleges gondjai nyomják el a realisabb művelődési törekvéseket. Akárhány szépműveltségű, sőt kiemelkedő emberünk van, aki belső és külső politikai kérdéseinkről órák hosszáig tartó okos beszédek tud elmondani, de nincs tisztában még a legközelebbi gazdasági fogalmakkal sem. Annál kevésbbé vannak állandó gazdasági meggyőződésai. A politikai spekulációt jobban értjük mint az egyszerűt.

Igy van ez az intelligenciánál, mely a latin tudományokban és politikában nevelkedik még ma is. Értelmiségünk zöme a gazdasági műveltségben annyira el van maradva, hogy szent borzadalom futja végig, valahányszor újságolvasás közben a lap azon rovathoz ér, mely a „Közgazdaság” vagy épen a „börzétudósítások” főiratot viseli.

Sőt a börzét nálunk igen sokan még ma is erkölestelen intézménynek ismerik, a melyet legjobb volna egyszerűen eltörölni.

*) Ezen, a Zachár Gyula által szerkesztett „Kereskedelmi és pénzügyi szemle” 3-ik számában megjelent s dr. Kenedi Géza által írt cikket ezelszerű s hasznos voltánál fogva jónak láttuk közölni. Ajánljuk gazdáink, iparosaink és kereskedőink figyelmébe.

Mindent összevéve, értelmiségünk irányadó zöme nemcsak hogy nyomában nincs még a szomszéd nyugati társadalomnak, hanem még a keleti kis államokkal, Szerbiával, Romániával sem bírja kiállani a gyakorlati gazdasági ismeretek tekintetében a versenyt. A mi, egyébként tönkrement és tönkrementő gazdaságainkban, nehézkes fogalmunkban s közepes vagyonságunkban nagyon szomorú módon tükrözik vissza.

Középünk még sanyaruabban áll. Ezt a gazdasági ismeretek tekintetében egyenesen szegénynek és műveletlennek lehet mondani.

A magyar paraszt csaknem kivétel nélkül még csak fogalommal sem bír azon kereseti forrásokról, melyeket szomszédja az osztrák földművelő, a mezei gazdaság mellett, többnyire családbeliei segítségével üzött ipar, vagy vállalkozás segítségével nyit magának. Gondoljunk csak a sörfőzésre, vendéglő-tartásra s az apró kézművesség számtalan fajára, a melyek a kisebb terjedelmű mezei birtok mellett a több tagból álló család által akár házilag, akár önálló vállalképpen oly szépen üzhetők, s a melyek oly szépen megférnek a föld időszakos művelésével. A pénzügyi vállalkozásról és helyes tőkebefektetésről nem is kell megemlíteni, mert ez valóban már megszilárdult gazdasági műveltségeket, realis képességet, biztosságot, s a gazdasági erények nem közönséges mértékét tételezi fel. Más államok társadalmi azonban megmutatták, hogy mindezek a kisebb műveltségű embereknél is, némi tanulás és hosszabb gyakorlat útján kellő mértékben elérhetők.

Hasonló képességek és erkölcsök kifejlesztése természetesen mindenekelőtt a gyakorlattól függ. Viszont azonban ott, ahol azok még tulajdonképpen föl sincsenek ébresztve, a hivatás és felelősség nagy része az iskolára és irodalomra nehezedik. Ezeket fekszik a főszűz jelenleg Magyarországon is, a hol a hírlapok és politikai iratok óriási sokasága mellett, még a művelt társaság zöme sem volt képes kiemelkedni az „uraskodás” ősi posványából a gazdaság és okos, öntudatos és tervszerű munka tisztáira. Annyira kiskorú még a mi társadalmunk

TÁRCZA.

Ketten vagyunk.

Alkonyodik, este lesz már,
Röpke szárnyon, holló szárnyon
Száll az éj le, barna fátylát
Széttéríti a világon.

Szét a völgyön, szét a halmon,
Csendes a táj, zaj se hallszik,
Sötét éjbe, esendes éjbe
Völgy halom is hallgat, alszik.

Bent ülök, bent, tűzhelyemnél,
Tűzhelyemnek fénye, lángja
Ugy elaltat, álmodozom
Belenézek a parázsba.

Belenézek, hamvas üszke
Amint újra fellobogna
Mintha halkán szólna hozzám,
Mintha sügva hangot adna.

Mintha halkán azt susogná:
Be egyedül is maradtunk,
Be magunkra jó anyámmal,
Be egyedül is virrasztunk!

Hallgatok én, hallgat ő is,
Mintha félne azt a csendet
Megzavarni, némán szótlau
Kötőget a lámpa mellett.

Bús emlékek tartnak ébren
Az enyészet, gyász honának
Gondolatja, bús emléke
A szerető jó apának.

Elveszítini akit úgy fájtt. . .
— Dobban a szív, fájva dobban,
Az a hang mind egyre hallszik.
Lámpa lángja meg-meg lobban.

Halk sohaj száll ki az éjbe,
Kösz a szellő, éj szellője
Felragadja, elragadja
Kiviszi a temetőre.

S mintha az a hamvadó szív,
Feldobogna tőle újra,
Élet kelne a halálon,
S a temető lángra gyulna.

Emlék, emlék, gyászos emlék,
Könnýű szárnyad csak lebegjen,
Még körülem, nyugtot adsz te
Érintésed bár sebezzen.

Borsody Béla.

Emlékezzünk a régiekről.

(Októberi tárcza.)

Fúj, fúj a sanyaru őszi szél, zörgő harasztot kerget a beomlott sírhalmok felett. Sárgult falevél bódorog a csendes temető kertben, melyeknek fölhangolt sírjain zizegve hullanak a szomorúfűz hervadt lombjai. — A mint hallgatom a tovaíró haraszt szomorú zörgését, a hulló lombok halk susogását, a peremeteg levelek bánatos zokogását. — valami üzenetet vélek ezekben hallani a multból, valami szót a beomlott sírhalmok alól! — Hideg borzongás futja végig idegeimet; — zsongó árnyak kelnek fel körülöttem, lengő szárnyakon szellemalakok lebegnek a légben. — szinte érzem arcomon a szellő legyintését, mit szárnyaik suhogása ver, szinte látom a Lús mosolyt, mely ajkaimon megjelen. — Ahogy eltemettek, ámugy elfeledtek! ahogy megsirattak, ámugy el is hagytak! a hogy gyászt öltének, ámugy elvetének!

— A zengő árnyak, a lebegő szellemalakok busongó szavai titkos rezgésbe hozzák lelkem hurjait s egy édes dallam fut végig azokon. Nem, nem feledtünk, nem hagytunk, nem veténk el titeket megdicsőült szellemek! — Élnek szívünkben a szelid emlékeket hervadhatatlan virágai. Ime egy koszorú azokból a mindig nyíló, soha el nem hulló virágokból.

Október! Ne ijedjen meg ideges olvasóm, nem vezetem az aradi gyásztérre, nem beszélek országos fájdalomról. A mi kedves, a mi bérczes megyénkről zeng énekem. Azon jeleinkről emlékezem meg, a kiket október adott nekünk, vagy október vett el tőlünk. Öröm és fájdalom, jól eső érzés és bánató busongás váltakoznak ezikkben, akárcsak a mosolygó napsugár és a borongó felhő az októberi égen.

Ott, hol a kanyargó Sajó szöke, fodros habjai zuhogva lejtnek tovább, hol a magas csúcsú poszáló hegy büszkén emeli fejét az égnek, hol a kitágult völgy nyíllás, oldalt a krasznahorkai vár regényes kastélyával, festői tájképet nyújt a szemlélő utazónak, — e helyen fekszik egy kedves, kis városunk, kiesi Magyarország (így szokták hívni Gömörmegyét) felvidéki gyöngye: Rozsnyó. E városban százötvennyolcz évvel ezelőtt, 1728. okt. 17-én először üdvözölt egy mosolygó gyermekarcot az ablak föggönyein átszűrődő napsugár. A család, mely öröme virradt Marikóvszky-nak hívták, a gyermeket, a ki született Márton névre keresztelték. — Mindjárt születésekor egy angyal repült le hozzá, homlokon csókolta a csecsemőt, odatette kezét a sebesen dobogó ártatlan szív fölé s így szölt neki mennyei zengésű hangon: neked nagy részt ad a teremtető, hogy a végtelenség mélységeit kutasd; hő szívet, hogy mindenkit szeress és mindenkivel jót tegy. — És a gyermek nem feledte az angyal szavát. Magasztos küldetésének tudatában soha nem lankadó szorgalommal tanult a házában és a hazán tul, kutatta a gyógyító irt fűben, fában, s ábrándos lélekkel ímerengett azon a boldog időn, a mikor majd a tudomány lefegyverzi a természetet és az emberi szervezet kisebb-nagyobb bajainak gyógyításához megtalálja a biztos ösvényt. — Istenem! milyen szép, és mégis

e tekintetben, hogy egyenesen a gazdasági növelés és oktatás első elemeire szorul rá.

Nagyban és egészben ez a tájékozatlanság uralkodik nálunk mindenütt és minden gazdálkodásra nézve, a mi nem földmívelés. Sőt tudvalevő dolog, hogy a földmívelés körül is nagy a gazdasági képességek és erények hiánya. — Nem a föld megmunkálását értjük ezzel, — mert abban otthon vagyunk, — hanem a termények helyes megőrzését, biztosítását, eladását; a jövedelmek helyes beosztását a háztartásnál hosszabb időre, a takarékság szabályait, az életmód gazdaságosságát, a tekegyűjtést, a vagyonszaporítását s megannyi apró tennivalóját a gazdálkodásnak, mely szilárd meggyőződéseket, józanabb szokásokat, nagy mérsékletet s a munkaerő helyes felhasználását illeti.

A gazdasági s különösen a nemzetgazdasági ismeretek hiánya okozza e nagy visszamaradást. S innen van az, hogy míg a sajtó évente ezerszer sürgeti a társadalmat az iparra, kereskedésre, vállalkozásra, addig az egyének és családok nem is fogják fel kellőképen, mit jelent ez a sürgetés, s a gymnasiumok és a jogi tanintézetek tulszaporá népessége nem fogyatkozik.

Végre maga, iparos és kereskedő világunk is rászorult az alaposabb gazdasági ismeretekre. E részről azonban a tanulás és gazdasági tökéletesedés szükségét nem kell feléleszteni. Itt mindössze csak a gazdasági értelem és öntudat nagyobb kiműveléséről van szó, mely eddig jóformán elmaradt.

Ily helyzetben nemcsak indokolt volt, hanem egyenesen szükséges az ipari és kereskedelmi tanintézetek felállítására. A közoktatásügyi miniszterium azonban remélhetőleg tovább is megy egy lépéssel s nemsokára végleges szervezetet ad ezen intézeteknek, sőt, a mire szintén nagy szükség van, azokat országsszerte jelentékenyen szaporítani is fogja s ezáltal vidékenkint a hasznosabb tevékenységhez vezetői a gymnasiumoknál és az egyetemen elpazarolt erőfőlségeket. Sőt a gazdasági irányba célszerű volna az elemi iskolákat is nagyobb mérvben bele vonni.

Az irodalom azonban, — eltekintve a sajtótól s a politikai irodalomtól, — még mindig nem áll a szükség színvonalán. Nálunk a gyakorlati, könnyen érthető nemzetgazdasági és hasonló kézikönyvekben és más ilyenmő iratokban föltötte nagy a szegénység. A magángazdálkodáshoz szükséges irodalmi termékek száma is végtelenül csekély és föltötte kuszált, a nép számára pedig csaknem semmi sincs irva, a mi gazdasági értékkel és hatással bírna.

A gazdasági ismeretek gyakorlatias és népszerű terjesztése tehát az első szükség.

Addig pedig, a míg társadalmunk javarésznél a tulságos politizáló hajlandóságok és a könnyű uraskodás veszedelmes kívánságának helyét az általános gazdasági műveltség és erkölcs nem foglalja el, addig ugyan hiába számítanak arra bárhol is, hogy mostani megkötött és szegény állapotából a nemzet zöme áttérjen a célszerű munkára, iparra, kereskedésre és helyes gazdálkodásra, melynek hiánya annyira meglátszik mindenünkön, még községeink és városainak külsején is.

Mindenesetre vigasztaló, hogy ezen nagy fölébredés és kijózanodás, még idején, már megkezdődött.

milyen hű ábránd! — A képezett ifjú 28 éves korában orvostudori czimet és rangot nyert. Ettől fogva élete nem a magaé, hanem az emberiségé volt, a szenvedő, beteg emberiségé, mignem végre a szakadatlan jótéteményben, a mások szeretetteljes gondozásában önelétet elveszté, a halál zord angyala kiütötte kezéből a balszoms kelyhet. — 1772-ben összebortak koporsója felett a nehéz hantok. — Megérdemli, hogy emlékezetünk tüze lobogjon sirja felett folyton égő szövekként.

Rozsnyótlól lejjebb a bájos Sajó völgy ölében, mint kis gyermek az anyai karok között, egy piczi falucska fekszik, veresfedelű tornyocskája egy ódon uri kastélyra tekint le, melynek egyik termében az izgalmas 1793-iki év okt. 12-ik napja egy kedves fiucskaval ajándékozta meg a tekintélyes Szentmiklóssy családot. — Ha nem mondom is, ki-kí ráismer a faluban Királyira, s a született gyermekben Szentmiklóssy Alajosra. — Őt Apolló istennő jegyezte el magának. Első édes álmában odalopódzott az ártatlan csecsemő fölé, piczi homlokát megérinté ihibitett ajkának leheltével, s lágyan susogta fülébe: adok neked szikrázó elmét, hogy ostromold az emberek gyarlóságát, érző szívet, hogy dalold az ég szerelmét. — És nőtt a gyermek, lángra dobbant az érzelme szívében s dalba jelent meg ajakán. Elés elméjének sziporkáit, mint ágyu a villogó, tüzes röppentyűket, szórta minden felé, a hol leütött szűrt, mint a nyíl, sebzett, mint a kard, rombolt, mint a kartács. Talán az a harezias forradalmi év, melyben született, az adott elméjének olyan sebző képességet. — És valóban — különös játéka a sorsnak — ő, a ki a francia forradalom időszakában pillantotta meg a napot, lángba borulva látta Európát; maga is epigrammaival harcot üzent a gyarló emberiségnek, — 1849-ben harezias idők közepette vett búcsút a világtól. — Most a királyi temetőben katángkórót zörgött sirja felett a metsző éjszakai szél. — Egy kis virág mégis él sirhalmán, a hű emlékezet virága.

Királytól lefelé haladva, ott, a hol már az együttes Sajó-Rima hömpölygőtti gyöngyöző habjait, a megye hártárszélén találnak egy kisdudvárost. Mellette a völgy kissé

Levelezés.

Budapest, október 21.

A hét legfeltűnőbb újdonságai közzé a Leona D a r e productiói tartoznak Eddigélé kétszer szállott fel léggömbje segítségével azt állatkertből, de nem úgy, mint Silberer Viktor, a merész aéro-nauta, ki egész utján lekötélvező complementeket mondogathatott vendégének Pálmai Ilkának; hanem csupán a léggömb kosarából lefőgő kötél kapását a fagai közt tartva: uszott a fellegek között, gömbölyű karjait bájosan ölelésre tartva, mint a hogy a cherubok és seráfok szokták.

Valami megdöbbenőbb bravourt már nem is képzelhet magának az ember. Népszerű is a szép miss; minden kirakatban ott van, még pedig nem eszményitve, hanem realisan; annyira, hogy csak halvány kísérletnek nevezhető valamennyi felvétel róla; báj és elegancia tekintetben utóérhetetlen: Bizony az a!

Mikor legelőször olvastam, hogy egy hóbertos angol járt vele kötéltáncosnó korában fo g a d á s b ó l várva és lesve, hogy ugyan mikor török már ki a nyaka, szidtam magamban valamennyi angliának excentrikus agyvelejét; de látván a hűgy bájait, bizony nem csoda, ha az ember maga is hajlandóságot érez magában, holmi karakán ideák megkedvelésére.

Rother Berta, a „szép modell“, a ki hasonlóképen művésznőnek csapott fel, s a nagymező-utczai Orpheumban delectálja szeméinket: kis miska; ugyannyira, hogy méltán felboszankodik az ember ama nyugati kultusz miatt, a mely piedestálra emeli, nem a művet magát, hanem a motivumokat. A mihez privát embereknek semmi köze.

De hát a reklamnak ez is bizonyos neve!

Mikor e napokban Gazdag Imréné, kinek bűnpöre elég hírhedt volt, egy Mária Valéria-utczai koresmába bement ebédelni, azonnal egymást érte az ajánlkozó, a ki neki ingyen volt hajlandó kosztot adni egész hónapokon át.

Bernáth Gazsi idejében még a Maecenasok voltak fehér hollók; — most van vállalkozó elég; csak érdem nincs hozzá, a mely által a jóltevők irányában kötelezettséget merjen valaki elvállalni.

Ma szemesnek kell lenni egész a szemtelenségig, — ha élni akarunk!

Ne tessék kérem megaprehendálni. Valahogy az a zsidó kereskedő-segéd jutott az eszembe, a ki egyszer megkérte prinzipális leányát.

Az apa nagy zavarba jött, s azt a kérdést intézte a kérőhöz, hogy melyik leánya tetszik. A Száli-e, a ki pupos, de ad vele huszezer forintot, vagy a Régi, a ki hibátlan, de a hozománya csak tizezer forint??

Gondolkodóba esett erre a seladon; jobb kezének mutató ujját sokáig a homlokán tartva, míg egyszer csak felszólt:

— Prinzipális ur kérem, nem volna egy leánya, a kinek két pupja is van?

Hogy az alkut miként kötötték meg, a keresztény olvasó könnyen kitalálhatja. r. l.

Rimaszombat, 1886. október 23.

T. Szerkesztő ur! Sohasem éreztem inkább igazságát annak, hogy könnyű valamit megígérni, de nehéz teljesíteni, mint most, a midőn ugyan megígértem, hogy a lefolyt hét eseményeiről egy szemlét fogok írni, csak most látom mily nagy fába vágtam a fejszemet, hogy ilyen egyhangú városban, — mint a miénk — akarom a hetet megénekelni. Ha Horác vagy Virgil volnék, akkor versbe szedném mondókámat, s minthogy a versnek nem szükséges igaznak is lenni, költött dolgokat is belehozhatnék szemlémbé, — de miután „poeta nascitur non fit“ én pedig nem születtem költőnek, s így azzá nem is lehetek, — megkísérlem a száraz tényeket tölem kitelhetőleg híven elősorolui:

Mintha az ég is neheztelt volna rám hű ígéretémért, a hét elején egészen elkomorodott, s borús komorságát megtartotta egész héten keresztül, vigasztalásomra szolgált azonban, hogy haragjában is megsajnál, s sűrűn hullatta részvételjes könnyűt a földre, a mult vasárnap még zivatart is vártunk, a mennyiben a zord ősi idő dacára oly szép villámlásban gyönyörködtünk, hogy egészen visszaképzeltük

összeszorult, s közlőrl engedi látni a nektárt termő hegyeket. Milyen szívvidító látványt nyújtott ez csak néhány évvel ezelőtt is, és most . . . úgy fáj az ember szíve, ha rátekin ezekre a hegyekre. Mindenütt a pusztulás nyomai, minden levél a halál eljlesztő sárga képe! Ah de nem a hervadt ősz száraz kezének romboló művei ezek! Hiszen a természet, ha mindent megöl is, mint melengető parázs él hamvaiban a remény, hogy azokat nem sokára szebb életre költi; — de ezeket látva, reményvesztetten kell a jövőbe néznünk. A vig Bachus ott sir, ott jajong a pusztuló hegyek felett, majd egyszer bűntudatában elpedve szomoruan hagyja el hazánk téreit, hogy valahol új hazát keressen.

Bocsánat a kedélylehangoló kitérésért, különben sem árt egy kis bubánatos érzésbe beleragadni a szívet, midőn arról az ifjan elhalt férfúrló emlékezem meg, a ki 1844. október 14. Putnokon született. Ha egy ígét nem szólók is, nevét elhallgatván, mindenki tudni fogja, hogy Tóth Ederől van szó. — Még nem nyitotta fel szemét, ott szunnyadott az örömprepső édes anya pihenő keblén, midőn fényes szárnnyaival odarepült a szép Thália istennő és szent olajával felkenvén örökre eljegyezte őt magának. — Ettől kezdve nem feledhető a gyermek a szép istennő ragyogó arcát, lelki zemei előtt ott ragyogott mindig ésbontó tekintete, — futott, rohant utána, a gyenge test nem bírta meg a lázas lélek növekedő izgatottságát s 1876. február 26-ikán egy siró nemzet részvéte kísérte meghidegült tetemeit fagyos sirjába. — Mily rövid élet! s mégis elég arra, hogy soha meg ne haljon! Itt hagyta nálunk szellemének remek alkotásait, „forró lelkének elszagott darabjait,“ — s ezek halhatatlanná teszik őt. — Nagy büszkeségünk ő nekünk. Emlékezzünk, emlékezzünk a szelid ifjúról!

Epigrammköltőnk elhunytá előtt épen egy százzal 1749-ben a kies Rimaszombat ajándékozta meg drága hazánkat egy derék férfúval. Az ezüstvízű Rima balpartján, eléggé tágas völgy kebelén emelkedik folyton fejlődő szék-városunk, megyénk büszkesége: Rimaszombat. Ha Rozsnyó a kis Magyarország felvidékének gyöngye, akkor Rimaszombat alvidékének gyémántja, vagy ha egy sokágu korának képzeljük százbérezű megyénket, egy drága kő an-

magukat a boldog nyári korszakba, de az is amint jöt úgy eltűnt, s megmaradt számunkra az eső és sár. — Ad vocem sár, erre nézve megakorum említeni tapasztalatomat, melyet egy este szereztem, midőn ugyan a szerkesztőség-ből hazamentem, az egész hosszú sáros utcában egy lámpa sem világított, mire hazaértem, hirtelen nem tudtam megmondani, hogy fejem jártam-e vagy lábom, a mennyiben nemcsak cipőm, de kalpom is sáros lett a nagy sötétségben, különben nem is kívánhatjuk, hogy a t. lámpagyújtó még ily időben is kimenjen a lámpákat meggyújtani, elég ha szép holdvilágos estéken megteszi, — mondja még valaki, hogy minket az Isten nem őriz, hát nem csoda-e az, hogy ilyen sötétségben rablójalkosságok vagy legalább bolt-feltörések nem történnek?

En már napilapot nem merek a kezembe venni, mert mindegyik telve van kolerával, de nem természetben, ne ijedjenek meg, hanem csak hasabok vannak irva a kolera napenkénti terjedéséről, s miután azt hallottam, hogy a kolérát leginkább a félelemtől lehet megkapni, nem olvasok inkább újságot, nem akarom tudni sem, hogy minden nap hány betegedési és halálozási eset fordul elő a fővárosban. — De felhagyok már e tárgygyal, nehogy unalmas udvarlónak tartassam, a ki más tárgy hiányában az eső-és idővel mulattatja hallgatóit.

Ha politikus volnék, beszélnék a bolgár kérdéssről, mert nagyon zivatáros szelek vannak készülöben észak felől, nede nem értek én ehez, s minék is törődném én az ő bajokkal, hadd törődjenek ök vele, elég nekem a magam baja is.

Ha már bajról beszélék, elmondom a pechemet: „vegyen nekem vásárfiát“ hallom szerdán és esütörtökön minden oldalról, — akkor eszméltem fel, hogy országos vásárunk van, s nekem, mint rendszeren, pénzem nincs; — kimentem a nagy vásárra azon reményben, hogy a sors majd kedvez nekem is egy vásárfiával, türelmesen törtem a hullámzó néptömegen keresztül, békén viseltem az oldalba és hátba lökéseket, nem panaszkodtam, mert a hasznáért azt is el lehet tűrni. — „Harminez gamb egy garas!“ hangzott fülembé egy ismerős kiáltás a mint a piacra értem, s mivel nagyon csodáltam, hogy mióta szállt le oly nagyon a gomb ára, mert eddig csak huszonnégy gomb volt egy garas, megszóllítottam a kiabálót, — felesleges talán mondanom, hogy ki volt ő, ismeri őt városunk apraja-nagyja, — ő szomoruan adta tudomra, hogy irigyei verték fel a gombot harminezra, — boldog halandó! a kinek még irigyei is vannak.

Csak 6 és 13 hangzik tovább felém őt vagy hat sátorból, aki vesz annak lesz, aki nem vesz annak nem lesz, kínálják portékáikat minden arra menőnek, az ember nem tudja hova forduljon, minden oldalról körül fogják, itt ruhát, amott cipőt s a nagy tolongásban jó szüretjük volt a zsebtolvajoknak, be is kísérték egy pár jómadarat, a kiket rajtakaphattak, aki elillanhatott, az szerencsés volt. — Összejártam a buzapiacot, baromvásárt, láttam sok olesó kápcszát, buzát, barmot, mindent egy szóval, de én mégis kénytelen voltam vásárfia nélkül hazamenni azon tapasztalattal: „de a hol a sok pénz terem, azt a helyet nem ismerem sehol sem.“ — Hazaérve azonban meglepitem egy vásárfiával, kaptam egy lovat és egy babát, de szerencsémre-e vagy szerencsétlenségemre mindkettő csak mézeskalácsból volt.

Még a szüretéről kellene valamit írnom, azt azonban csak hallomás után tehetem, mert nekem szőlőm nem lévén, nem is szüretelhettem, de általánosan azt beszélék a gazdák, hogy az idei termés mennyiség tekintetében csekély, azonban minőségileg kitűnő. No semmi, legalább kevesebbet de jobbat áldozhatunk az öreg Bachusnak, aki talán meggondolva azt, hogy áldoztunk már neki sokat is, a keveset is kegyesen fogja tőlünk venni.

A mit tudtam megírtam. — Scripsi et salvavi animam meam.

Bolygó.

Felhívás.

Rimaszombat városnak választott megyei bizottsági tagjai közül — Terhes Pál, Barna Imre és Ethey Károly uraknak megbízatása ez év végével lejárván — helyeiknek betöltése végett a t. megyei közgyűlés a választást f. hó 28-ik napjára tűzte ki: felhivatnak ezért a tisztelt választók, hogy ezen választásban részt venni s szavazatlapjaikat a város

nak legszebb helyén. Itt született a nevezett évben egyszerű szülőktől Szombathy János. — Ő hozzá is ment létének első hajnalán egy hosszú, fehér, alak, a ki reabornult rengő bölcsőjére, s csókjaival halmozta el a benne mosolygva szendergő csecsemőt. Kifő volt, a történelem muzsája. — Szárnyat adok lelkednek — mondá fülébe susogva — hogy visszarepüljön messze, messze a ködös multba, s levonja a lep'tet a titokfőtte homályáról. A gyermek e felkent szellemesökkel indult az életbe, hogy az igazság tanító mesterének, a történelemnek nyomait híven követvén, faklyájának fényével bevilágítsa a sötét helyeket. Szomju lelkének szülővárosa nyújtotta az első italt, melynek kimondhatatlan édességét megízlelvén, epedő vágygyal nyitott be a tudományok ősi csarnokába, Sárospatakra. — Ugyanitt választott meg tanárunk, miután a külföldi nevezetesebb tanintézeteket bejárta. — Most ez az iskola is jogot tart hozzá, ugy fejlegeti, mint egyik főbüszkeségét, — de azért mi sem feledjük el, mi neki is szüntelenül zeme előtt lebegett, kedves szülőhelyének képe. — Homér felett őt város versengett a dicsőségért, — mi nem akarunk Szombathy felett czivakodni, elismerjük, hogy dicsőségéből a nagyobb sugarak a pataki iskolára vetődnek, de engedjenek nekünk is belőle egy halványka fényt, s ne rójják fel bűnül, ha őt némileg magunkénak valljuk. — Nem a világunk irt, csak lelke legyőzhetlen ösztönét elégitette ki s asztalfőkjében tartogatta a becsesebbnél-becsesebb műveket. — A világ nem is ismeri, nevét nem vette fel a hir szárnyaira, hogy berepülje vele az országot, s a kiesiny halom, mely testét a pataki temetőben 1823. október 5-ik én elfődte nem lőn a nemzeti kegyeletnek zárandók helyévé. Beomlott, s eltűnt, nem tudjuk, hol aluszsa örök álmát hazánk egyik nagy történetirója.

— — — Nagy szellemek, dicsőségünk oszlopai, hol vagytok ti most? mik lettetek?!

Ragyogó esilágok odafent az égen, Porladozó hamvak jeltelen sirágyban! — . . . Mig ezek közt jártam, s amazokat néztem, „Egy régi levélén ezt irva találtam.“

Szabó József.

százada — reggen 9 órától délutáni 4 óráig...
asztási bizottságnál beadni sziveskedjenek.

Rimaszombat, 1886. évi október hó 23.

Szabó György, polgármester.

Hírek és vegyesek.

Halálozás. Fekete zászlót lenget a szél a törvénytörvényes épületen. Soós József volt es. kir. hadnagy s a törvénytörvényes fennállása óta annak hivatalnok, f. hó 21-én reggeli 8 órakor hosszas szenvedés után meghalt. Temetése f. hó 22-én délután 4 órakor ment végbe a nagyszámu rokonság és a törvénytörvényes összes személyzetének általános részvételével. Az elhunyt iránt a kir. törvénytörvényes és a kir. törvénytörvényes irnokai rovták le a kegyelet adóját egy-egy szép koszorúval. — Béke lengjen porai felett!

A rendőrkapitány ur figyelmébe. Sokszor elnéztük, elhallgattuk azon botrányos magaviseletet, a melyet estünként a piaczon a. ugynevezett „piaczi nymphák“ — a cigány leányok — gyakorolnak, nem elég ugyanis, hogy már pusztán megjelenésük által is botránkoztatják a tisztességes sétáló hölgy közönséget, hanem oly kihívólag viselik magukat a sétálók irányában, hogy már számos panaszokot, miszerint inkább felhagynak a „piaczi sétával“, semhogy ilyeneknek tanúi legyenek. — Ezt azon reményben hozzuk nyilvánosságra, hogy ennek megszüntetése iránt a rendőrkapitány ur a városi közönség érdekében sürgősen intézkedni fog.

A közönség figyelmébe. Nehány megyebizottsági tag megbízatása lejár, ezek helyeinek betöltésére tüzetett folyó hó 28-ára a választás. Most van ideje városunk választó közönségének szabad akaratát nyilvánítani, vegyen részt ki-ki a szavazásban s válasszon olyanokat, akik ezen helyre érdemesek, a kik e bizalomra méltók.

Borsos József helybeli volt kalapos mester gyilkosait Zeheri Pált és 2 társát f. hó 17-én délben szállították be a tornyai járásbírószágtól a helybeli börtönbe, hogy tettök jutalmát elnyerjék. Bünyüknek végtárgyalására f. hó 25. napjának d. e. 9 órája van kitűzve. Megható jelenetet szemlélünk, midőn a gyilkosok a csendőrökkel a vonattól a városba jöttek, az elhunytnak neje karján egy kis gyermekkel, s mellette a nagybör árva, a kapuban álltak, zokogástól fuldokolva nézték azokat, a kik őket a kenyérkeresőtől megfosztották. — Kivánsiak vagyunk a hozandó ítéletre.

A pálinka. Nines butitobb, de egyszersmind veszélyesebb ital a pálinkánál, erről már többször meggyőződhetünk. — A pálinkának áldozata lett, f. hó 16-án Barna Mátyás szilistyei eskik is, a ki ugyanis a nevezett napon Fiacsan Pál ottani esordással s még másokkal pálinkázott. — Midőn a pálinka göze már fejébe szállt, Fiacsan Pállal kötekedni és őt káromolni kezdte, mit ez utóbbi már nem tűrhethén, midőn egyedül voltak, késével Barna Mátyásnak karjába szurt, s ott hagyta, ki ápolás hiányában elvérzett s másnap reggelre meghalt. — A gyilkost bekisérték a helybeli törvénytörvényes börtönbe.

Vásár. Keresztül estünk az októberi vásáron is s mint rendszeren lenni szokott nálunk, esővel kezdődött s esővel mulott el ez a vásár is. — A vásár első napja október 20-ika igen élénk, népes volt, nem hiába tartják az októberi vásárt legnagyobbak, volt is minden üzleti ezikk a legkisebbtől a legnagyobbig oly mértékben képviselve, hogy választani lehetett mindenben, de mint rendszeren lenni szokott, eladó sok volt, vevő pedig kevés, no de azért nem panaszkodhatunk a vásár ellen, legjobban igazolhatjuk ezt a zsebtolvajok, a kiknek a nagy tolongásban igen jó vásárjok volt, de az ügyetleneket csapatszámra szállították a rendőrök és esendőrök a városbázára. A második nap már lanyhabb volt s alig különbözött egy betivásártól, ennek oka valószínűleg részint a zsidó ünnepeben, részint pedig a rossz időjárásban keresendő.

Irodalom.

Az „Ország-Világ“ 42-ik (október 16-ik) száma egy közlemények, mint képek dolgában kielégíti a legnagyobb igényeket is. Különösen nagy gond van fordítva a képek művészi voltára. E számban Mannheim Agostontól találunk bájos képet, az „Őszi verőfény“ címűt. Deák Alberttől művészi illusztrációkat a magas Tátrából saját ezikkéhez, Tschaggonytól, e kitűnő belga festőtől újra van egy állatkép, még pedig a belga királyné istállójából, s több esinos genre-kép. Az első lapon találjuk Popper Dávid, a világhírű — gondolkás arczképét, ki a mostani nemzeti zeneakadémiában a gondonka tanára, életrajzzal Szokolay Kornéltól. Tompa Mihálytól egy eddig kiadatlan költemény („Kandalló dal“) teszi kiválóan érdekessé e számot közlemények tekintetében. A többi közlemények „Bazaroff“ Turgenyev regénye, „Az apród“ olasz dramolett mely a telen színe kerül a nemzeti színházban, Radó Antal fordításában. A „Magurától a Maguráig“ Deák Alberttől, „Színészvér“ Bródy Sándor regénye, „Miért szeretni nem tudlak“ költemény Ivánffy Jenőtől. A hétről. Székely huszár-tól „Mikell a szerelemhez (Nők világa) Elemértől stb. Előfizetési feltételek: január—decemberre 10 frt, január—júniusra 5 frt, július—szeptemberre 2 frt 50 kr., július—decemberre 5 frt. Az „Egyetértés“-el együtt: egész évre 28 frt, fél-évre 14 frt, negyedévre 7 frt, egy hóra 2 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek a Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársasághoz küldendők, kecskeméti-utca 6. szám.

Kerti gazdaság.

Gyümölcsészet. (Folytatás.)

*90. Pettyes aranyalma. Sept.—dec. első rendű csemege és háztartási gyümölcs, jókora nagy. Husa sárgás fehér, finom, porhanyó, leve elegendő, cukros, alig észrevehető, gyöngéd savanyúság, igen kellemes, fűszeres ízű. Fája vignövész, erőteljes, igen edzett korán s bőven termő. Diszlik mindenféle almaalanyon, alkalmas szálas fának és sűrű lombos, terjedelmes, magas gömbölkö, koronát alkot. Gyümölei jól állják helyüket a fán. Fialat korában tanácsos hosszú vesszeit megrövidíteni, nehogy igen sok alvó szem maradjon a fán.

*91. Ribston pepinje. Okt.—dec. Kitűnőleg első rendű csemege gyümölcs. Magas törzsű fának nagy vagy

igen nagy. Egyike azoknak a gyümölcsfának, melyek a sok nedvességet szeretik, sőt kívánják annyira, hogy p. az alföldön nem csak a virágok nagy része hull le üresen hagyva a eszészéjét, hanem még a kötődött apró gyümölcsök is jó részben mogyoronyi nagyságu korokban. A még ezután fán maradt gyümölei már jól tartózkodnak rajta. A hcl azonban kedvezőnek bizonyul be rá nézve levegő és talaj, ott érdemes lesz nagyban is terjeszteni. Husa sárgás, finom, tömött, előbb roppanó, majd porhanyó, leve elég bő, igen cukros, finom borizzal emelt, kellemes fűszeres ízű. Fája erőteljes, igen edzett, eléggé sűrű lombos koronát alkotó.

*92. Rózsa pepin. Nov.—ápril. Diel szerint egy évig is eltartható első rendű csemege, háztartási és piaczos gyümölcs. Kisdéd, Husa finom, sárgás fehér, igen tömött, roppanó, még teljes értevel is keményes, de eléggé porhanyó, leve bő, cukros és főképp ha hámozatlan élvezzük, igen kellemes rózsza vagy ibolya illattal áradozó. Ez az illat annál nagyobb mérvben nyilvánul, mennél későbbben szedjük le a fáról. Fája erőteljes, egészséges, edzett, melegeit, hideget, száraz vagy nedves időjárást egyiránt épségben kiálló, elég korán, rendszeren és különösen minden második évben rendkívül bőven termő. Gula, bokor vagy szálas fának egyiránt alkalmas. Helyben nem válogat, esomókban termő gyümölei daczolnak a legnagyobb szelekkel is, továbbá kevesebbet szenved még a rovaroktól, mint a többi nemes fajtájú almársái. E kedvesítű almát csak októberben, de csak akkor szabad leszedni a fájáról, a mikor már egyes példányai érettségöknel fogva kezdenek a fáról lehullani önmaguktól; a korábbi leszedéssel a galyakról a pezzkek tördelőznének le s a jövő évi termés semmisülne meg. A gyümölcsök könnyen szállíthatók és a gyümölcs kamrában felhalmozva rothadás és fonnnyadás nélkül állanak el tavaszig is. Magozások nevelésére is legalkalmasabb faj, mert bómagvaságánál fogva (egy kamrában 20—25 egészséges mag is van) könnyen lehet magot gyűjteni belőle. Bátoran ajánlható széles körű elterjesztésre az egész hazában mindenütt.

93. Rudolf masanez kija. Dec.—január sőt tavaszig is első rendű csemege és háztartási gyümölcs. Kisdéd, gyakran közép nagy. Husa fehér, vagy sárgásba játszó fehér, igen finom tömött, porhanyó, leve igen bő, cukros, üdítő savanyval emelt, igen kellemes, gyöngéden illatos és fűszeres ízű. Fája erőteljes, vignövész, edzett, korán és bőven termő, szálas fának legalkalmasabb. Diszlik mindenféle alma alanyon. Mint szállításra alkalmas gyümölcs, érdemes a nagyban való szaporításra.

94. Sándor ezár. Okt.—nov. másodrendű csemege, de kitűnőleg első rendű háztartási és piaczos gyümölcs. Nagy vagy igen nagy. Husa fehér vagy zöldesbe játszó fehér, finom, gyöngéd, velős, leve bő, cukros, savanykás, eléggé kellemes, fűszeres ízzel. Fája vignövész, egészséges és igen edzett, korán és igen bőven termő, sűrű lombos, terebélyes koronát alkotó. Diszlik mindenféle almaalanyon, szálas fának épen olyan alkalmas, mint formafának. Ez a világhírű alma Moszkva környékéről származik s daczára muszka eredetének — kivált elrusítási ezéből — méltó lenne nagyban ültetni.

*95. Sárga Belle-Fleur alma. Ez a szép virágu (Belle-fleur alma Felső-Magyarországon mint „Böczmáner“ ismeretes, holott már felebb az 54. sz. a. van az leírva mint Pázmán alma. Világos tehát ebből is, hogy ez egy egészen más alma faj. Érés ideje novemberből márczius végéig. Nagy gyümölcsű, első rendű csemege és háztartási alma. Husa sárgás fehér, finom, gyöngéd, leve bő, igen cukros, borizú, igen kellemes zamattal áradozó. Fája erőteljes, növesű, korán és bőven termő. Paradicsom alanyra ojtva hajlékony galyainál fogva épen alkalmas lécezetre is.

*96. Skarlátpiros páratlan alma, érés ideje november—febr. Elsőrendű csemege gyümölcs. Közép nagy, néha kisebb is. Husa kissé zöldes, néha pedig sárgásfehér, igen finom porhanyó; leve bő, cukros-borizú, kellemesen fűszeres zamatu. Fája élénk növesű, korán s bőven termő, felmagas törzsű szálasfának vagy gulafának igen alkalmas. Gyümölei jól állják helyüket a fán.

97. Simonffy piros. Október—december, nálunk májusig is, csaknem elsőrendű csemege alma, de jeles háztartási és piaczos gyümölcs is. Közép nagy. Husa fehér, vagy zöldesfehér, a sötétebb piros példányoknál a bőr alatt pirosba játszó fehér, finom gyöngéd, porhanyó és pezsgő, leve bő, igen cukros, finom savanyval emelt, igen kellemes, fűszeres ízű. Fája egészséges, erőteljes, igen edzett, korán, rendszeren és igen bőven termő. Mindenütt jól diszlik és rendszeren terem, még a forró homoktalajban is. Diszlik mindenféle almaalanyon. Ny-szhető gulafának. Szaporítandó.

98. Sturmeri pepin. Január—április. Elsőrendű csemege s kitűnő háztartási gyümölcs. Közép nagy, néha kisebb is. Husa sárgásfehér, finom, igen tömött, roppanó, teljes értevel porhanyó, velős, leve elegendő, igen cukros, üdítő savanyval emelt, kellemes fűszeres ízű. Fája vadonezra ojtva elég vig növesű, igen edzett, termékeny, sűrű, lombos koronát alkot. Oberdiek, más kivált gyümölcseszekkel egybevágólag, igen termékenynek széles elterjesztésre érdemesnek mondja emez igen tartós, téli almafajt.

99. Szabadkai nagy szeresika. A ramburalmák családjába tartozó, eme becses faj valószínűleg édes hazánk szülötte. Nov.—január, sőt tavaszig is eltartható kellően hűvös helyen. Csaknem első rendű csemege és háztartási gyümölcs. Nagy, sőt jókora nagy. Husa sárgásba játszó fehér, magtokja körül zöldes erekkel, elég finom, tömött, roppanó, teljes értevel porhanyó; leve elég bő, cukros, finom savanyval emelt, igen kellemes, gyöngéden illatos és fűszeres ízű. Fája fiatal korában csaknem bujánövész. Később is egészséges, igen edzett. Korán és a neki kedvező körülmények közt bőven termő. Szálasfának igen alkalmas. Almatenyésztésre alkalmas vidékeken érdemes, sőt nyereséges volna mindenütt termesztetni. Még száraz laza talajban is jól terem.

Hivatalos közlemények.

A miskolci kereskedelmi- és iparkamarától.

Értesítés.

412. sz. — A kassai es. kir. katonai élelmezési raktár által közhírré tétetik, hogy folyó évi november hó elsején Edeleny, Gyöngyös, Hatvan, Igló, Kápolna, Losonc, Lőce,

Miskolcz, Mező-Kövesd, M.-Csáth, Rimaszombath, Szepsi és Verpelét állomásokon elhelyezett csapatok részére szükséges élelmieczkek u. m. kenyér és zab, a 6-ik hadtest indentanurája által írásbeli árlejtés utján biztosítottatni fognak.

Kenyer, valamint zab a vállalkozók által minden 5—5 napban szolgáltatandó át a csapatnak.

A kenyér 1680 gr. súlyu kettős adagokban (hosszúkás alak) jó gabona (rozs) lisztből vagy kétszeresből 15% korpatartalommal — állítandó elő.

A zab hectoliterenként legkevesebb 41 kgr. súly és kifogástalan minőségben sulyszerint szállítandó.

Felhivatnak a pályázni kívánók, hogy ebbeli szándékukat haladéktalanul fenti helyen bejelentésük, honnan az árlejtési felhívás a közelebbi feltételekkel együtt nekik megküldetik. — Miskolcz, 1886. évi október hó 15-én.

A kamara elnöksége:

Radvány István, elnök.

Dr. Kovács Gyula, titkár.

A miskolci kereskedelmi és iparkamarától.

Értesítés.

Iparhatóságok iparosok és szülők szives figyelmébe!

Tekintettel arra, hogy az ipartörvény 9. §-a értelmében a törvény életbeléptétől számítandó 3 év után, tehát 1887. évi október hó 1-től kezdve, a képesítéshez kötött mesterségek önnálló üzésének bejelentésekor a tanonezbizonyítvány előmutatása szigoruan követeltni fog, s a tanonezbizonyítvány kiállításának egyik feltételét a törvény 67. §-a értelmében a tanoneziskola bizonyítvány felmutatása képezi: figyelmessé tesszük t. ezimeket annak szükséges voltára, hogy a tanonezokat pontosan járassák a tanoneziskolába, nehogy a felszabadítás az iskolai bizonyítványának hiányában avagy annak ki nem elégitő minősítésénél fogva akadályokba ütközzenek. — Miskolcz, 1886. október 18-án.

A kamara elnöksége:

Radvány István, elnök.

Dr. Kovács Gyula, titkár.

A miskolci kereskedelmi- és iparkamarától.

415. sz.

Értesítés.

Miután az ipartörvénynek a tanonezokra vonatkozó szakaszai a kereskedőkre is vonatkoznak, figyelmessé tesszük a kereskedő főnök urakat, hogy a tanszerződésnek hatóság előtt kötése, a vitás kérdések elintézése, iskoláztatása és felszabadításra nézve egészben az ipartörvény rendelkezéséhez alkalmazkodni tartoznak. — Miskolcz, 1886. október hó 18.

A kamara elnöksége:

Radvány István, elnök.

Dr. Kovács Gyula, titkár.

A rimaszombati kir. törvénytörvényes elnökétől.

Pályázat.

1054. sz. A vezetésem alatti rimaszombati kir. tszék területén levő Rozsnyói kir. járásbírószágnál végkielégítés folytán üresedésbe jött évi 500 frt fizetés és 100 frt lakpénzzel javadalmazott irnoki állomás betöltése ezéjjából Igazságügy-Miniszter ur ő nagyméltóságának folyó évi október hó 2-án 3400. I. M. E. 1886. sz. által kelt rendelete értelmében pályázat nyitattik. Minélfogva felhivatnak mindazok, kik ezen állomást elnyerni ohajttják, hogy életkorukat, szakképzettségüket, nyelvismeretüket s eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal felszerelt s kellő béléggel ellátott folyamodványukat jelen hirdeteménynek a hivatalos lapban harmadszori közzétételétől számítandó két hét alatt, és pedig a közhivatalban állók főnökeik utján, hozzám annál bizonyosabban nyújsák be, mert a később beérkezendő kérvények figyelembe vétettni nem fognak.

Rimaszombat, 1886. évi október hó 8-án.

Fornét Jenő, kir. tszéki elnök.

A rimaszombati kir. törvénytörvényes elnökétől

Pályázat.

1064. sz. A vezetésem alatt álló rimaszombati kir. törvénytörvényes területén levő rimaszécsi kir. járásbírószágnál áthelyezés folytán üresedésbe jött évi 1500 frt fizetés és 200 frt lakpénzzel javadalmazott kir. járásbíró állomásra a m. kir. igazságügyi miniszter ur ő nagyméltóságának f. évi október hó 5-én 3448. I. M. E. sz. a. kelt magas rendelete folytán, ezennel pályázatot hirdetek. — Felhívom ennélfogva mindazokat, kik ezen állomást elnyerni ohajttják, hogy életkorukat, szakképzettségüket, eddigi szolgálataikat, nyelvismeretüket, valamint a kir. törvénytörvényes területén alkalmazott bírósági hivatalnokokkal netén létező rokonsági viszonyukat igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérvényüket jelen hirdeteménynek a hivatalos lapban háromszori megjelenésétől számítandó két heti határidő alatt és pedig a közhivatalban lévők hivatali főnökeik utján hozzám anyival inkább nyújsák be, mivel az elkéssetten vagy nem szabályszerű uton érkezett, kérvények figyelembe vétettni nem fognak.

Rimaszombat, 1886. évi október hó 11-én.

Fornét Jenő, kir. tszéki elnök.

Szerkesztői üzenetek.

P. L. urnak Nagy-Rőzész. Czikke azért nem került a kívánt helyre, mert a levelező-lapot csak a czikk után másnap kaptuk, s így kívánságát nem tudhattuk. — Elnézését kérjük

K. Z. és A. uraknak Budapest „Az ígért szép szó, ha megadják nagyon jó.“ Az ígért ezikkeket már régen türelmetlenül várjuk.

Piaczi árak: Rimaszombat, 1886. október 20-án tartott orsz. vásár alkalmával a gabonamécsék és kapásnövények következőleg jegyeztettek: mmázsánként hektoliterenként

Buza	7.80—8.10	5.60—5.80
Feles	5.60—5.70	4.20—4.30
Rozs	5.60—5.70	4.30—4.65
Arpa	5.10—5.20	3.30—3.50
Zab	5.00—5.90	2.00—2.05
Kukoreza	6.60—6.80	3.30—3.50
Krumpli		1.40—1.30

Felölös szerkesztő: RÁBELY MIKLÓS.

